

Nhà Văn Christie Craig

Đăng ngày: 13-12-2011 Lần xem: 2142

Christie Craig (*) - Tiểu thuyết gia văn học lãng mạn hiện đại ăn khách nhất tại Mỹ.

Bà sinh ra và lớn lên ở Alabama, là một nhà văn đạt giải thưởng, có sách xuất bản hàng triệu bản, một diễn giả đầy sức thuyết phục, đồng thời là một giáo viên dạy viết văn. Các bài báo và ảnh chụp của bà xuất hiện trên gần ba ngàn tạp chí lưu hành khắp nước. Là người đã lọt vào vòng chung kết giải Golden Heart, cũng như là người lọt vào vòng chung kết trong các cuộc thi do RWA tài trợ, bà có được sự công nhận trong dòng văn học lãng mạn, với văn phong hài hước dí dỏm, pha trộn giữa các tình huống ly kỳ hồi hộp và gợi tình.

Nhận giải Holt Medallion Award of Merit dành cho thể loại Best Romantic Comedy Romance Novel năm 2009.

Bà hiện sống ở Texas cùng chồng, con trai, với một chú chó và ba con mèo.

Sách Christie Craig do Chibooks **xuất bản** trong năm 2011-2012:

1. Shut up and Kiss Me (Im lặng và hãy hôn em đi!)
2. Gotcha! (Bắt được anh rồi nhé!)
3. Wedding Can Be Murder! (Hôn lễ tử thần)
4. Divorced, Desperate and Delicious (Ly dị, Tuyệt vọng và dễ thương)
6. Divorced, Desperate and Deceived
7. Divorced, Desperate and Dating

Bài phỏng vấn nhà văn Mỹ Christie Craig đăng trên báo chí nước ngoài

Bài phỏng vấn thứ 1

Nguồn:

<http://booklover07202.blogspot.com/2008/01/christie-craig-interview-and-giveaway.html>

Chào Christie! Tôi rất vui khi được cô đến tham dự buổi phỏng vấn này. Cuốn sách này của cô thật tuyệt!

Cám ơn vì đã phỏng vấn tôi, Rachel. Tôi vẫn còn đang sốc về số lượng sách bán ra của tôi và về việc cuốn *Ly dị, tuyệt vọng và dễ thương* đã được độc giả nồng nhiệt đón nhận. Trong một năm qua đến nay, tôi đã đi vòng vòng và nói, “Ai đó cầu tôi một cái nào!” Nhưng rồi, tôi đã ngừng nói điều đó trước mặt chồng tôi. Không phải vì sự hiện diện của anh ấy gia tăng sự bảo đảm của tôi, hay vì tôi đột nhiên nhận ra rằng điều đó là sự thật, mà vì anh ấy đã cầu tôi rất mạnh.

Xin cô vui lòng kể thêm cho mọi người về cuốn tiểu thuyết mới *Ly dị, Tuyệt vọng và Dễ thương*.

Ly dị, Tuyệt vọng và Dễ thương, như tôi đã nhắc đến (tôi thực sự muốn chọn các tên ngắn hơn), là một cuốn tiểu thuyết hình sự lãng mạn. Nó hơi kỳ lạ, cực kỳ hài hước. Nó là một câu chuyện kể về một người phụ nữ yêu động vật, hơi kỳ quặc, người đã từng có một trái tim tan vỡ, và từ chối đàn ông. Thế rồi Chase Kelly, một chàng cảnh sát bị mưu hại trong một vụ giết người, và một cảm giác cần thiết chưa có từ trước đến nay, đã đi lạc vào cuộc sống của cô và khiến cô nghi ngờ về con đường từ bỏ đàn ông của mình. Nhưng tin vào sự vô tội của anh ta là một chuyện, tin bản thân cô sẽ không rơi vào tình yêu với anh ta lại là một chuyện khác.

Điều gì đã truyền cảm hứng cho cô viết cuốn sách này?

Sau gần bảy năm chỉ viết thể loại phi văn học cho các tạp chí, tôi đột nhiên muốn quay trở lại viết về mảng văn học. Việc tìm kiếm lại “giọng văn” sau thời gian quá dài không phải là điều dễ dàng. Tôi biết tôi đã thay đổi, cá nhân cũng như là một nhà văn. Tôi bắt đầu lắng nghe ý kiến của rất nhiều, rất nhiều các nhà chuyên môn trong nghề. Rất nhiều người đã nói với tôi rằng tiểu thuyết hình sự không thể và không nên khôi hài. Hoặc họ sẽ nói với tôi rằng các nhân vật chính của tôi cũng không thể khôi hài, và dành vinh dự đó cho các tuyến nhân vật phụ của tôi. Nhưng tôi yêu thích sự hài hước và tôi cũng yêu thích hình sự. Và tôi cảm thấy không đúng khi dành tất cả sự hài hước cho tuyến nhân vật phụ của tôi. Vì thế tôi quyết định viết sách theo cách tôi muốn viết nó.

Liệu có các cuốn sách nào trong tương lai có đề cập đến Chase Kelly và Lacy Maguire?

Trong *Ly dị, Tuyệt vọng và Dễ thương*, Lacy có hai người bạn cũng ly dị như cô, Sue và Kathy. Tôi có ý định dành cho mỗi cô một câu chuyện riêng, đồng thời Lacy và Chase sẽ lại xuất hiện và cho các độc giả của tôi một cái nhìn thoáng qua về đời sống của họ.

Từ đâu mà cô có ý tưởng về các vật dụng có thể nói trong cuốn *Ly dị, tuyệt vọng và dễ thương*?

À, như tôi đã nói với cô, tôi luôn cố sử dụng các nghiên cứu phi văn học của tôi vào các cuốn sách tôi viết. Tôi đang viết một bài báo về các vật dụng công nghệ cao kỳ quặc gồm một cái tủ lạnh mà bạn có thể cho các thông điệp giọng nói vào, một cái lò viba có thể ra lệnh bằng giọng nói, một cái ghế tựa có thể làm bạn mát, làm nóng bạn, và gãi lưng cho bạn. Tôi đã nghĩ về kiểu người nào sẽ có các vật dụng kỳ lạ đó trong nhà. Tôi cũng đang nghĩ cốt truyện về một người cảnh sát bị gài bẫy. Hai ý tưởng đó đâm sầm vào nhau khi chúng chạy vòng vòng trong đầu tôi. Giống như khi bơ đậu phộng gặp mút vậy, hai ý tưởng đó kết hợp với nhau khá ổn, và tôi biết mình phải viết về điều đó.

Cô chọn tên cho các nhân vật của mình như thế nào?

Được rồi... cô đã chạm vào một trong các chủ đề buồn phiền của tôi, một vấn đề thật cân não. Cộng sự viết các sách phi văn học của tôi, Faye Hughes, khẳng định rằng tôi thật tệ trong việc chọn tên cho các nhân vật. Cô ấy khẳng định rằng tôi sử dụng phần lớn các tên chỉ có một âm tiết và tôi cần nghĩ rộng hơn. Tôi đã từng gọi cô ấy một vài tên và phần lớn chúng thậm chí còn có nhiều hơn một âm tiết. Được rồi, tôi thừa nhận tôi không phải là một đặt tên sáng tạo cho lắm. Đôi khi tôi đành phải tìm kiếm tên trong cuốn danh bạ điện thoại.

Lịch trình viết hằng ngày của cô là?

Ừm, để xem. Sự thật là tôi yêu thích những gì tôi làm, và dành phần lớn thời gian để thực hiện điều đó. Tôi thường ngồi tại bàn làm việc của mình từ 4:30 đến 6:30 sáng. Tôi tạm ngừng để đưa tiền chồng tôi đi làm, con trai tên đến trường. Tôi đi bộ ba dặm mỗi ngày, tôi ăn nhẹ vào bữa trưa, rồi dành thời gian chơi với bốn con mèo và một con chó, rồi sau đó tôi tiếp tục làm việc cho đến giờ nấu bữa tối. Tôi yêu thích việc nấu nướng, và ăn uống, vì thế điều đó chẳng là vấn đề gì nặng nhọc lắm. Sau bữa tối, chồng tôi dọn dẹp nhà bếp – mà điều đó cũng chỉ là vấn đề công bằng mà thôi, vì tôi đã phải nấu nướng rồi. Rất nhiều buổi tối, tôi sẽ dành một hoặc hai giờ cho thời gian viết của tôi, điều đó phụ thuộc vào thời hạn cuối cùng trên bảng biểu của tôi. Thường, tôi dành một ngày trong tuần để ăn trưa cùng những người bạn gái của tôi.

Tôi không thường nghĩ ngợi vào ngày cuối tuần như tôi nên làm, đôi khi thời hạn cuối cùng cũng buộc tôi phải làm việc vào những ngày đó - ừm, phần lớn thời gian – nhưng tôi đang cố để sắp xếp cho tôi có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn.

Các tác giả và các thể loại cô thích đọc?

Phần lớn các tiểu thuyết mà tôi đọc là tiểu thuyết dành cho phụ nữ hoặc tiểu thuyết lãng mạn. Dành nhiều thời gian để đọc, và đọc nhiều thể loại khác là một trong những mục tiêu trong năm nay của tôi. Còn về thể loại lãng mạn, tôi vẫn thích đọc lãng mạn lịch sử, tôi thích thể loại hình sự lãng mạn rừng rợn – mặc dầu tôi không muốn đọc bất cứ cuốn sách nào quá u ám và những cuốn tôi cho là quá buồn. Nếu một tác giả nào khiến tôi cười, tôi sẽ trở thành fan ngay lập tức của người đó. Tôi thích đọc các tiểu thuyết huyền bí vui nhộn. Tôi đọc rất nhiều sách phi văn học. Tôi là một người say mê thể loại sách làm-thế-nào. Tôi là người yêu thích học hỏi vì thế tôi cũng đã đọc khá nhiều sách dạy cách viết văn.

Cuốn sách mới nhất mà cô đọc là cuốn sách gì?

Phi văn học, tôi vừa mới đọc xong cuốn Writing For Emotional Impact của tác giả Karl Iglesias. Văn học: Tôi đã đọc xong The Salt Maiden của Colleen Thompson, và Deadly Gamble của Linda Lael Miller. Những cuốn sách tôi sẽ và đang đọc là: Lori Wilde, Once Smitten, Twice Shy. Nina Bangs, One Bite Stand, và Real Vampires Have Curves của Gerry Bartlett.

Cô có điều gì muốn nói với các độc giả của mình không?

Ừm, tôi hy vọng rằng bất cứ ai có ước mơ sẽ không bao giờ từ bỏ ước mơ đó. Tôi không cần biết đó là gì, một cuộc thi chạy marathon hay người đóng Elvis Presley giống nhất ở một quán karaoke, nếu bạn có ước mơ, không bao giờ được từ bỏ nó. Đừng bao giờ bỏ lỡ cơ hội.

Bài phỏng vấn thứ 2

Nguồn:

<http://mwgconference.blogspot.com/2011/10/mwg-conference-spotlight-shines-on.html#more>

Người thực hiện: Sarah Whitney

Christie Craig lớn lên ở Alabama, nơi cô ấy bắt đom đóm, đi chân trần, và chơi trò công chúa giải cứu cho các chú ếch ương vùng Alabama cùng các anh trai mình. Hiện, cô vẫn thích thú với những

con đom đóm, mang giày, nhưng chuyển sự chú ý của mình vào việc giải cứu các động vật có vú. Cô hiện đang sống ở Texas cùng với bốn con mèo được giải cứu, một người chồng hoàng tử, và chính xác, đó không phải là một con ếch.

Sau khi bán được 4 cuốn tiểu thuyết trong cùng một ngày vào năm 2006, cô đã được mọi người biết đến trong dòng văn học lãng mạn với giọng văn hài hước dí dỏm, kịch tính và **gợi tình**.

Christie: Chào, Sarah! Cảm ơn rất nhiều vì đã phỏng vấn tôi. Tôi yêu thích việc chia sẻ niềm đam mê viết văn của tôi cũng nhiều như việc tôi yêu thích được viết vậy.

Cô được biết đến với văn phong hài hước và lãng mạn. Xin cô vui lòng cho quý độc giả được biết về việc sao cô có thể hài hước đến thế? Và xin cô có thể cho biết chi tiết về cách cô đưa tiếng cười vào trong các tác phẩm của mình?

Christie: Sự hài hước luôn có trong tôi khi còn nhỏ, cùng với sự lịch sự. Nghiêm túc mà nói thì gia đình tôi sử dụng sự hài hước khi cần phải đương đầu với mọi chuyện. Chúng tôi có rất nhiều thứ cần phải đương đầu, vì thế chúng tôi tạo ra rất nhiều sự hài hước. Điều mọi người cần nhận ra rằng bản thân sự hài hước là sự ngạc nhiên.

Còn về kinh nghiệm của chính tôi... Đầu tiên, phải thật lâu trước khi các khoảnh khắc đáng xấu hổ nhất của chúng tôi trở thành tư liệu cho cuốn sách của tôi. Tất cả chúng ta đều có những việc xảy ra với chúng ta không chắc là có thực, đáng ngạc nhiên hay khác thường. Bất cứ lúc nào cuộc sống của chúng ta trở nên thất thường, đó là tư liệu. Trong cuốn Im miệng và hãy hôn em đi, tôi có nhân vật Jose tội nghiệp, nhân vật phụ vô tình đâm đầu vào một bức tường vữa. Tin tôi đi khi tôi nói cho các bạn về những điều trên, vì khi chồng tôi đọc nó, anh ấy đã nói với tôi rằng. “Em lại sử dụng anh làm tư liệu lần nữa!”

Tôi khá là tò mò về câu trả lời tiếp theo của cô. Làm thế nào mà cô có thể bán được bốn cuốn tiểu thuyết trong một ngày? Cô có thể kể cho độc giả nghe về điều đó không?

Christie: Ồ, điều đó là sự thật và đó là một cuộc hành trình kỳ diệu. Người đại diện của tôi đã gửi đi hai trong số các bản thảo của tôi. Một người biên tập từ một nhà xuất bản nhỏ đã liên lạc với người đại diện của tôi, tỏ ý thích thú, nhưng họ không đưa ra bất cứ thỏa thuận nào. Một bản thảo khác vẫn còn nằm trên bàn của người biên tập của nhà xuất bản Dorchester và đã nằm ở đó trong hơn một năm. Tôi đã lọt kết thúc ba cuộc thi với ba nhà biên tập khác nhau ở nhà xuất bản Dorchester. Rồi một người biên tập, một người biên tập khác – không phải là người đã có bản thảo của tôi, yêu cầu được xem bản thảo hoàn chỉnh của tôi. Cùng lúc, người biên tập đã giữ bản thảo của tôi cũng yêu cầu được xem một cuộc sách khác của tôi, ừm, người đại diện của tôi đã thực hiện một vài cuộc gọi.

Người biên tập đã có bản thảo gốc của tôi nói với người đại diện của tôi rằng, “Đừng gửi bất cứ cuốn sách nào cho bất cứ nhà xuất bản nào khác. Hãy để tôi đọc những gì tôi có vào cuối tuần này.” Vào ngày thứ Hai, người đại diện của tôi đã gọi và muốn biết liệu tôi có cuốn sách nào khác không. Chúng tôi đã gửi cho ông ấy các cuốn khác. Tôi nghĩ hôm đó là ngày thứ Năm khi ông ấy gọi lại cho người đại diện của tôi và ký hợp đồng với cả ba cuốn sách. Vào cùng ngày đó, một người biên tập khác ở nhà xuất bản nhỏ hơn đã gọi và ký kết hợp đồng với cuốn sách còn lại của tôi.

Khi nói rằng cô là một người bận rộn dường như là đã nói nhẹ đi so với thực tế. Cô đã tham gia và chiến thắng trong vô số cuộc thi do RWA tổ chức, hơn ba ngàn bài báo đã được in, cùng với việc trở thành một văn sĩ văn học lãng mạn thành công. Các kỹ năng sử dụng thời gian, phương pháp viết, loại thuốc nào cô đã sử dụng để có thể làm được điều đó và vẫn sống khỏe mạnh?

Christie: Loại thuốc nào ư? Loại tôi yêu thích nhất chính là café. Nhưng tôi cũng vô cùng hạn chế sử dụng nó thường xuyên.

Lời khuyên lớn nhất của tôi chính là yêu thích những gì bạn làm. Vì thế khi bạn phải làm trong nhiều giờ liền, bạn sẽ không bao giờ cảm thấy bị quá tải.

Lời khuyên thứ hai của tôi là... hãy đặt mông lên ghế và làm việc. Bạn có thể nói về việc viết lách suốt cả ngày, mơ về việc đó, nhưng bạn phải đặt bút viết.

Tôi cũng không cho phép chính mình ôm ấp ý tưởng về trở ngại của một nhà văn. Cha tôi là một thợ sửa ống nước, và tôi nhớ là cha tôi chưa bao giờ thức dậy và nói, “Ta không thể đi làm hôm nay vì ta có sự hạn chế của một người thợ sửa ống nước.” Tôi biết có những ngày ông không muốn đi làm. Những ngày công việc ông vô cùng tồi tệ. Nhưng ông ấy đều đã đi làm.

Tôi đã mượn nguyên tắc làm việc của cha tôi. Tôi đi làm việc mỗi ngày. Đôi khi những gì tôi viết ra vô cùng tệ, nhưng phần lớn thời gian tôi có thể sửa lại những gì tôi đã viết vào ngày hôm sau. Tất cả chúng ta đều có những ngày tốt và những ngày xấu, nhưng tôi sẽ làm việc để vượt qua điều đó. Ô, còn về việc vẫn còn sống khỏe sao? Tôi không biết đó là một yêu cầu dành cho một nhà văn. Tôi đã từ bỏ điều đó trong nhiều năm trước đây.

Ở góc dành cho nhà văn trên trang web của cô, cô liệt kê Mười Lời Khuyên dành cho những người viết văn. Tôi khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Lời Khuyên Thứ 10 là “Xin đừng sợ hãi vào sự thay đổi.” Liệu cô có thể nói chi tiết về việc sự sợ hãi đó ảnh hưởng thế nào đến những người viết văn, và chúng ta có thể làm điều gì để tránh nỗi sợ đó không làm ảnh hưởng đến cuộc sống viết lách?

Christie: Thay đổi là một điều khó khăn. Thay đổi vô cùng đáng sợ. Nhưng để chống lại nó có nghĩa bạn phải cứ ở mãi một chỗ, bạn không học hỏi bất cứ điều gì mới mẻ, và bạn không buộc chính mình lớn lên. Các vùng thoải mái của chúng ta, ừm... vô cùng thoải mái, nhưng một từ tốt hơn dành cho chúng là: sống mòn.

Khi NXB St. Martins đến gặp tôi và muốn tôi viết dành cho thiếu niên, tôi đã gần như buột miệng nói, “Không, cảm ơn.” Tôi không biết tiểu thuyết dành cho thiếu niên, tôi không cảm thấy thoải mái khi viết một thể loại mới. Tôi cảm thấy mình đã được mọi người biết đến trong thể loại hình sự lãng mạn hài hước. Nếu tôi thử và thất bại thì sao?

Nhưng vào giây phút cuối, khi tôi nhận ra đó là nỗi sợ đang lên tiếng, tôi buộc chính mình nói với họ tôi sẽ thử làm điều đó. Nếu tôi thất bại thì sao? Chỉ mất một ít thời gian để viết một kế hoạch mà thôi. Nhưng thành thật mà nói, tôi mừng vì tôi đã nói vâng với họ. Tôi đã tìm thấy một thể loại thú vị mới, khi những cuốn sách của tôi đã được chấp nhận khá tốt, nhưng việc học được điều mới mẻ đã tiếp thêm sinh lực cho tôi. Nó khiến tôi trở thành một nhà văn tốt hơn.

Có thể bạn không cần nhảy ngay vào một thể loại mới, có thể bạn chỉ cần thêm vào một ý tưởng khác lạ nào đó trong những gì bạn viết. Có thể bạn nỗ lực để tự xuất bản một trong số các cuốn sách của bạn, hoặc bạn có thể viết cuốn sách của bạn dưới một cái nhìn mới. Là những người viết lách, chúng ta cần phải luôn lớn lên. Đây là một ngành giải trí, và nó luôn thay đổi. Nếu chúng ta không thay đổi cùng với nó, chúng ta sẽ bị bỏ lại đằng sau.

Câu hỏi cuối cùng, cô đã nhắc tôi hai cuốn sách tuyệt vời vừa mới được xuất bản, và tôi tin chắc là sẽ còn nhiều cuốn nữa sẽ xuất hiện trong năm tới. Liệu cô có thể sơ cho chúng tôi về chúng không?

Christie: Don't Mess With Texas đã được xuất bản vào 23 tháng Tám. Đó là cuốn đầu tiên trong Series Hotter in Texas của tôi. Đó là một câu chuyện hình sự lãng mạn với đầy sự hài hước và vị tha. Dallas O'Connor và hai nhân viên cảnh sát bạn của anh bị buộc tội, và kết án cho một vụ án mà họ không gây ra. Sau mười sáu tháng trong tù, họ được phóng thích. Thất vọng với hệ thống pháp luật và những người phụ nữ họ yêu, họ quyết định đóng cửa trái tim mình. Cùng mở văn phòng thám tử tư, họ quyết định tìm kiếm kẻ đã mưu hại họ và mang lại công bằng cho những người bị kết án sai. Nicki Hunt tìm thấy người chồng cũ của mình chết trong thùng xe của cô. Ồ, và cô bị người khác nghe thấy rằng cô đe dọa giết anh ta. Nhưng cô không làm điều đó. Cô chỉ nói cho hả giận mà thôi. Nhưng mọi việc trở nên vô cùng rối rắm khi một anh chàng thám tử tư đẹp trai xuất hiện để chứng minh sự vô tội của cô. Cuốn sách thứ hai trong series, Blame it on Texas, sẽ được xuất bản vào tháng Chín năm 2112.

Awake At Dawn được xuất bản vào ngày 11 tháng 10. Đó là cuốn sách thứ hai trong series Shadow Falls của tôi được viết dưới tên, C.C. Hunter. Nó thuộc thể loại lãng mạn kỳ bí về một cô gái mười sáu tuổi với một sự khủng hoảng nhân dạng trầm trọng.

Đó không phải cô là ai, mà là cô là gì. Hãy tưởng tượng bạn được mười sáu tuổi và được bảo rằng bạn hoàn toàn không phải là con người. Được gửi đến Shadows Falls, Kylie tìm kiếm nhằm khám phá sự thật về sự thừa kế của cô. Rồi cô tìm thấy mình bị bao vây bởi các phù thủy, ma cà rồng, người sói, những người biến đổi. Kylie không chỉ thấy phù hợp với những người đó mà cô còn bị giằng xé giữa sự quan tâm đầy ngọt ngào của Fae và một người sói đầy bí ẩn. Cuốn sách thứ ba Taken at Dusk, sẽ được xuất bản vào tháng Tư năm 2012.

Bài phỏng vấn thứ 3

Nguồn: http://aarafterhours.blog-city.com/christie_craig_contest_and_interview.htm

Người lọt vào vòng chung kết giải Golden Heart và tác giả văn học lãng mạn, Christie Craig được biết đến với văn phong hài hước và gợi tình, đã vui lòng trả lời các câu hỏi sau của chúng ta.

Chuyện gì dễ viết hơn – thể loại phi văn học hay tiểu thuyết?

Christie: Trước đây tôi đã từng viết một vài báo về các xu hướng mới lạ thú vị của... bốn cầu. Đúng thế, chắc cô cũng đã đọc nó. Thằng thần mà nói, nó chẳng dễ viết chút nào. Viết thể loại phi tiểu thuyết là phải nghiên cứu nhiều và viết ra thông tin đó với bút pháp mang tính giải trí. Và một vài chủ đề như bốn cầu không dễ gì viết khiến nó nghe có vẻ thú vị. Tiện thể, người đồng sự của tôi, Faye Hughes và tôi sẽ xuất bản cuốn Hướng dẫn về cách viết một tiểu thuyết lãng mạn vào tháng Chín này. Giờ, tôi thích được viết điều đó, chắc chắn là vì tôi thích được viết tiểu thuyết, vì thế viết về việc viết tiểu thuyết cũng khá thú vị.

Nhưng điều gì dễ viết hơn sao? Tôi phải thừa nhận, tôi thích thú với việc viết tiểu thuyết hơn là phi văn học, nhưng điều đó thường không dễ dàng gì. Ví dụ, nếu bài báo viết về bốn cầu chẳng được đón nhận, tôi có thể đổ lỗi rằng do chủ đề đó vô cùng tẻ. Nhưng khi một tiểu thuyết bị ném đá, bạn chỉ có thể đổ lỗi cho chính mình. Đúng vậy, viết tiểu thuyết thách thức hơn. À, nhưng tôi luôn yêu thích sự thách thức.

Cô có bật cười khi viết những đoạn hài hước không?

Christie: Ồ có chứ. Nếu tôi không cười, tôi sẽ phải viết lại những đoạn đó.

Cô đồng thời là một nhiếp ảnh gia. Những bức ảnh yêu thích của cô là gì?

Christie: Tôi thường rất hay chụp ảnh các cảnh sát. Tôi chụp họ khi họ ở trong xe, trên đường cao tốc. Một lần, tôi đã chụp ảnh người cảnh sát khi người đó đang đưa vé phạt cho chồng tôi. Nghiêm túc mà nói, tôi chụp rất nhiều ảnh cho tạp chí Texas Highway Patrol. Nhưng điều yêu thích nhất của tôi với nhiếp ảnh là... như tôi đã nói tôi yêu thích sự thách thức... trẻ em và các loài vật. Tôi có bốn con mèo và một con chó, và mới thêm vào một con thỏ. Trước khi mang chúng về nhà, tôi đã chụp cho chúng các bức ảnh giải thoát và đến với cuộc sống mới. Ừm, ngoài ra mọi người tôi biết có con đều tránh xa khỏi tôi. Họ biết tôi vô cùng tàn nhẫn khi cầm máy ảnh của mình trong tay.

Cô có bao giờ muốn tự mình làm bìa cho các cuốn sách của mình không?

Christie: Sự thật là tôi đã tự mình thực hiện một vài bìa sách trong hợp tuyển của mình, Listening to The Animals. Một là về con mèo của tôi, Bob, khi nó còn là một chú mèo con, tôi đã bắt gặp nó chơi bên trong găng tay bóng chày của con trai tôi. Cái còn lại là hình chụp con trai của một người bạn của tôi đang ngồi dưới một cái cây cùng với chú chó của cậu bé.

Các bài báo nổi tiếng nào mà cô đã viết?

Christie: Nếu chủ đề là điều gì đó tôi yêu thích, tôi sẽ thích thú với việc được viết nó và nhìn xem nó được đăng. Nếu chủ đề là... ừm giống như chủ đề về việc xử lý các cánh cửa sổ... tôi thà bị đánh còn hơn, nhưng vì tôi viết các bài báo thông thường cho một tạp chí, và tôi biết chính cho một tạp chí Trang trí Nội thất, nên tôi ước gì mình bị đánh nhiều hơn bằng gậy. Tuy nhiên, tôi yêu thích việc được đi du lịch, và do đó việc viết các bài báo về du lịch là thể loại viết yêu thích của tôi. Và dĩ nhiên, đó là bài phỏng vấn tôi thực hiện với Tom Selleck (à một diễn viên, người viết kịch bản và nh à sản xuất phim người Mỹ nổi tiếng với những giải thưởng như Emmy Award và Quả Cầu Vàng). Đáng tiếc là nó được thực hiện qua điện thoại. Nhưng nó thật tuyệt. Và tôi đã hỏi liệu tôi có thể có con với ông ấy không, ông ấy đã nói rằng ông sẽ trả lời tôi chuyện đó sau. Tôi vẫn đang chờ đợi câu trả lời của ông ấy đấy.

Cô có phỏng vấn những người nổi tiếng nào khác không ngoài Tom Selleck?

Christie: Ừm... tôi đã phỏng vấn một con mèo ở Stuart Little dành cho Cats Magazine. Thực ra, tôi đã phỏng vấn người huấn luyện nó. Anh ấy không thể so với Tom được.

Môn thể thao yêu thích của cô là gì?

Christie: Phóng dao. Tôi thực sự thích điều đó. Ừm, đùa thôi. Điều này chắc chắn sẽ khiến tôi trở thành một con người tẻ nhạt, nhưng tôi không thích thể thao. Dĩ nhiên, khi con trai tôi chơi bóng bầu

dục hay đá banh, tôi luôn có mặt ở đó để cổ vũ nó. Nhưng ôi chao, tôi ước gì nó chơi không tốt và quyết định từ bỏ điều đó.

SALESCHIBOOKS